

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jan Ryby a Mgr. Ivety Postulkové v právní věci žalobkyně: **MAXIMA pojišťovna, a.s.**, se sídlem Italská 24, Praha 6, IČ: 613 28 464, proti žalované: **Česká národní banka**, se sídlem v Praze 1, Na Příkopě 28, o žalobě proti rozhodnutí bankovní rady České národní banky ze dne 12. 2. 2015 č. j. 2015/17097/CNB/110,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Podanou žalobou se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí bankovní rady České národní banky (dále jen „bankovní rada“) blíže označeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým bankovní rada zamítla rozklad společnosti MAXIMA pojišťovna, a.s. (dále jen „žalobce“ nebo „pojišťovna“) podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) ve spojení s § 46c zákona č. 6/1993 Sb., o České národní bance (dále jen „zákon o ČNB“) a potvrdila rozhodnutí České národní banky (dále jen „ČNB“ nebo „žalovaná“) ze dne 4.11.2014, č.j. 2014/55706/570.

Prvostupňovým rozhodnutím uložila ČNB podle ustanovení § 95 odst. 1 a odst. 2 písm. a) zákona č. 277/2009 Sb., o pojišťovnictví, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pojišťovnictví“) okamžikem doručení rozhodnutí povinnost provést bez zbytečného odkladu, nejpozději do 60 dnů ode dne vydání tohoto rozhodnutí, změnu v osobě generálního ředitele pojišťovny, a to tak, že Ing. M. T., bytem F. 674, L., nebude vykonávat funkci generálního ředitele společnosti MAXIMA pojišťovna, a.s. Současně ČNB uložila žalobkyni dle ustanovení § 79 odst. 5 správního řádu, ve spojení s ustanovením § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1000 Kč.

V podané žalobě nesouhlasí žalobkyně s uložením opatření k nápravě podle ust. § 95 odst. 1 a odst. 2 zákona o pojišťovnictví z důvodu nezákonnosti napadeného rozhodnutí.

Žalobkyně uvedla, že dne 25. 6. 2014 písemně sdělila žalované, že prohrála soud se svým generálním ředitelem ve věci neplatnosti výpovědi z pracovního poměru a soudní rozhodnutí žalované předložila. Městský soud v Praze totiž rozhodnutím ze dne 4. 6. 2014, č.j. 23 Co 170/2014 potvrdil rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 12. listopadu 2013, č.j. 19 C 172/2012, podle kterého je výpověď ze dne 31.8.2012 daná žalobkyní generálnímu řediteli Ing. T., neplatná. Výpověď přitom dala pojišťovna jmenovanému na základě rozhodnutí bankovní rady ze dne 11. října 2012, č.j. 2012/2977/110, kterým potvrdila rozhodnutí ČNB ze dne 20. července 2012, č.j. 2012/6814/570. Tímto rozhodnutím bylo pojišťovně uloženo provést změnu v osobě generálního ředitele pojišťovny, a to tak, že bude odvolán Ing. M. T. z funkce generálního ředitele pojišťovny. Ve vztahu k uvedenému žalobkyně poukázala na § 159a odst. 3 o.s.ř., který stanoví, že výrok pravomocného rozsudku je závazný pro účastníky řízení a popřípadě jiné osoby, je závazný též pro všechny orgány, tedy i žalovanou.

Závěrem žaloby sice žalobkyně uvedla, že žalobní body doplní o další skutkovou i právní argumentaci ve věci ve lhůtě tří měsíců, avšak žalobu více již nedoplnila, proto soud vyšel z jejího znění ze dne 15. dubna 2015.

V písemném vyjádření k žalobě navrhla žalovaná zamítnutí žaloby a blíže uvedla, že žalobkyně nerozlišuje mezi oblastí veřejného práva, konkrétně mezi právní úpravou pojišťovnictví a soukromého práva, resp. pracovního práva. Skutečnost, že v civilněprávním sporu žalobkyně neuspěla se svou výpovědí podanou svému bývalému generálnímu řediteli panu T., neznamená bez dalšího, že uvedená skutečnost má dopad ve veřejnoprávní rovině a že se pan T. stal nabytím právní moci rozsudku vydaného v pracovněprávním sporu osobou důvěryhodnou podle § 8 odst. 1 nebo § 8 odst. 3 zákona o pojišťovnictví. To, že žalobkyně (obecně) má neúspěch v civilněprávním sporu může být mj. důsledkem jejího pochybení (neplatně podaná výpověď) nebo procesní pasivity (neuvedení relevantních skutečností). Tomu svědčí skutečnost, že civilní soudy nebyly informovány o rozhodnutích vydaných Českou národní bankou (jak vyplývá z textace rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 6, jakož i Městského soudu v Praze). Žalovaná odkazuje na str. 8 rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 6, č.j. 19 C 172/2012-31, ve kterém soud uvedl „[r]ovněž žádná ze stran ani netvrdila, že by ve věci důvěryhodnosti žalobce bylo vedeno řízení před ČNB ve smyslu zákona o pojišťovnictví“. Podanou žalobou žalobkyně usiluje zvrátit rozhodnutí žalované, rozhodnutí Městského soudu v Praze a Nejvyššího správního soudu v Brně vydaná v oblasti veřejného práva rozhodnutím Obvodního soudu pro Prahu 6 (potvrzeného rozhodnutím Městského soudu) vydaného v oblasti civilního práva, které mají být podle žalobkyně závazné jak pro Českou národní banku, tak pro správní soudy.

Žalovaná poukazuje dále na skutečnost, že v pracovněprávním sporu byla posuzována neplatnost výpovědi učiněná podle § 52 písm. f) zákoníku práce, nikoli důvěryhodnost pana T. podle zákona o pojišťovnictví. Žalovaná v této souvislosti upozorňuje, že Obvodní soud pro Prahu 6 posuzoval dva důvody stanovené v § 52 písm. f) zákoníku práce, a to nesplnění (1) předpokladů pro výkon funkce stanovené právními předpisy a (2) požadavků pro řádný výkon práce stanovené zaměstnavatelem. Závěr pracovního soudu byl založen také na tom, že pokud valná hromada žalobce souhlasila se zhojením překážky volitelnosti pana T. za generálního ředitele (tj. byla si vědoma jeho pochybení a přesto rozhodla, jak rozhodla), pak ze stejných důvodů nemůže být podána výpověď. Žalovaná k tomu dodává, že osoba, u níž by došlo ke zhojení překážky volitelnosti valnou hromadou, se nestane osobou důvěryhodnou

podle zákona o pojišťovnictví, což dovodila jak žalovaná, tak Městský soud ve správním soudnictví (srov. rozhodnutí č.j. 3 Af 39/2012 - 55). Valná hromada ani případným zhojením překážky volitelnosti podle obchodního zákoníku (pokud by u generálního ředitele připadalo v úvahu, což nepřípadalo, když nešlo o člena statutárního orgánu) nemůže negovat veřejnoprávní úpravu v zákoně o pojišťovnictví a fakticky rozhodnout namísto orgánu dohledu, že generální ředitel Ing. M. T. bude považován za důvěryhodného ve smyslu zákona o pojišťovnictví.

Žalovaná rovněž poukázala na skutečnost, že osoba pana T. byla z hlediska důvěryhodnosti posuzována žalovanou opakovaně, vždy s negativním výsledkem, k čemuž blíže uvedla, že prvním rozhodnutím žalované ze dne 21. listopadu 2006, č.j. 2006/795/550, sp.zn. Sp/550/333/2006, v souladu s tehdy platnou právní úpravou pojišťovnictví, žalovaná neudělila pojišťovně souhlas, aby funkci člena představenstva vykonával Ing. T.. Bankovní rada ČNB zamítla rozklad žalobce a potvrdila rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Následně byla věc posuzována ve správním soudnictví a také Ústavním soudem s tím, že správní soudy ani Ústavní soud věcně nezpochybnilly závěry žalované o nedůvěryhodnosti jmenovaného. Další rozhodnutí týkající se nedůvěryhodnosti pana T. vydala ČNB dne 20. 7. 2012, č.j. 2012/68/14, sp.zn. Sp/2012/51/573, rozhodnutí bylo potvrzeno rozhodnutím bankovní rady žalované ze dne 11. 10. 2012, č.j. 2012/2977/110; tato rozhodnutí byla odůvodněna mj. dalšími závažnými pochybeními pana T., ke kterým došlo v mezidobí a která jsou popsána v rozhodnutích žalované. Rozhodnutí bankovní rady bylo napadeno žalobou, o které rozhodnul Městský soud v Praze dne 27. 7. 2015 rozhodnutím č.j. 3 Af 39/2012 - 55, kterým žalobu zamítnul. Toto rozhodnutí nadepsaného soudu bylo napadeno kasační stížností, která je aktuálně projednávána Nejvyšším správním soudem.

V posuzované věci žalobkyně napadá v pořadí již třetí pravomocné rozhodnutí ČNB týkající se pana T., aniž by tvrdila jakoukoli věcnou nesprávnost nebo nezákonnost rozhodnutí (správního orgánu prvního stupně nebo bankovní rady), jinou než tu, že by žalovaná měla být vázána rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 6 (potvrzeného občanskoprávním senátem Městského soudu) vydaným ve věci posuzování neplatnosti výpovědi s odkazem na § 159a odst. 3 o.s.ř.

Ve vztahu k § 159a odst. 3 o.s.ř. žalovaná odkazuje na komentář k občanskému soudnímu řádu {Drápal, L, Bureš, J. a kol. Občanský soudní řád 1, II Komentář. I. vydání. Praha : C. H. Beck, 2009, s. 1096}, podle kterého „[p]ro soudy, správní úřady a jiné orgány veřejné správy je výrok pravomocného rozsudku v jiných než statusových věcech (a v dalších věcech zavazujících každého) závazný jen potud, pokud posuzují (jako předběžnou otázku) mezi účastníky, popřípadě mezi osobami, na něž byla subjektivní závaznost rozsudku rozšířena, právní vztahy, které byly pravomocně vyřešeny soudním rozhodnutím.“. Civilní soudy posuzovaly platnost výpovědi, nikoli to, zda je p. T. důvěryhodnou osobou podle zákona o pojišťovnictví. Žalovaná napadeným rozhodnutím požadovala změnu v osobě generálního ředitele, nikoli podání výpovědi panu T..

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobkyně ve stanovené lhůtě dvou týdnů svůj nesouhlas s takovým projednáním věci nevyjádřila (výzva k vyjádření

ohledně možnosti rozhodnout ve věci bez jednání byla žalobkyni doručena dne 14.9.2015) a žalovaná ve vyjádření doručeném zdejšímu soudu dne 2. 12.2015 výslovně uvedla, že s projednáním věci bez nařízení jednání souhlasí (§ 51 s.ř.s.).

Městský soud posoudil věc takto:

Jedinou námitku, kterou vznesla žalobkyně v podané žalobě, je tvrzení, že napadená rozhodnutí jsou nezákonná.

Nezákonnost rozhodnutí má spočívat ve skutečnosti, že žalobkyně dala panu T. výpověď na základě rozhodnutí bankovní rady ze dne 11. 10. 2012, č. j. 2012/2977/110, jímž potvrdila rozhodnutí ČNB ze dne 20. 7. 2012, č. j. 2012/6814/570, kterým uložila žalobkyni provést změnu v osobě generálního ředitele pojišťovny tak, že Ing. M. T. bude odvolán z funkce generálního ředitele pojišťovny. V této souvislosti žalobkyně poukázala na § 159a odst. 3 o.s.ř., neboť Městský soud v Praze rozhodnutím ze dne 4. 6. 2014, č. j. 23 Co 170/2014 potvrdil rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 12. listopadu 2013, č. j. 19 C 172/2012, podle kterého je výpověď ze dne 31. 8. 2012 daná žalobkyní generálnímu řediteli Ing. T., neplatná.

Soud ze správního spisu a úředně známých skutečností (které jsou oběma účastníkům známy) konstatuje následující:

Dne 11. 10. 2012 vydala bankovní rada rozhodnutí č.j. 2012/2977/110, kterým zamítla rozklad pojišťovny a potvrdila rozhodnutí ČNB ze dne 20.7.2012, č.j. 2012/6814/570. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyni uložena povinnost, aby okamžikem doručení rozhodnutí provedla bez zbytečného odkladu, ale nejpozději do 60 dnů ode dne vydání rozhodnutí, změnu v osobě generálního ředitele pojišťovny tak, že odvolá z této funkce Ing. M. T.; současně byla žalobkyni uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou 1 000 Kč.

Dne 27. 7. 2015 vydal Městský soud v Praze rozsudek č. j. 3 Af 39/2012-55, kterým žalobu pojišťovny proti rozhodnutí bankovní rady ze dne 11. 10. 2012, č. j. 2012/2977/110 zamítl. Kasační stížnost proti tomuto rozsudku Městského soudu v Praze byla rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2016, č.j. 8 As 123/2015-48 zamítnuta.

Přípisem ze dne 24. 6. 2014 sdělila žalobkyně žalované, že Městský soud v Praze rozhodnutím ze dne 4. 6. 2014, č. j. 23 Co 170/2014-54 potvrdil rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 12. 11. 2013, č. j. 19 C 172/2012-31, podle kterého je výpověď ze dne 31. 8. 2012 daná žalobkyní generálnímu řediteli Ing. T. neplatná s tím, že oba soudy konstatovaly, že nebyl naplněn zákonný výpovědní důvod. Závěrem žalobkyně sdělila, že s ohledem na tuto skutečnost umožní Ing. T. pracovat na pozici generálního ředitele.

Dne 4. 11. 2014 vydala ČNB rozhodnutí č. j. 2014/55706/570, kterým uložila žalobkyni povinnost provést bez zbytečného odkladu, nejpozději do 60 dnů ode dne vydání rozhodnutí, změnu v osobě generálního ředitele pojišťovny, a to tak, že Ing. M. T. nebude vykonávat funkci generálního ředitele společnosti MAXIMA pojišťovna, současně byla žalobkyni uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou 1 000 Kč.

Dne 12. 2. 2015 vydala bankovní rada rozhodnutí č. j. 2015/17097/CNB/110, kterým zamítla rozklad pojišťovny a potvrdila rozhodnutí ČNB ze dne 4. 11. 2014, č. j. 2014/55706/570.

Z výše uvedeného přehledu vyplývá, že žalobkyni byla uložena povinnost provést změnu v osobě generálního ředitele pojišťovny již v rozhodnutí ČNB ze dne 20. 7. 2012, které bylo potvrzeno rozhodnutím bankovní rady dne 11. 10. 2012 (č. j. 2012/2977/110). ČNB přitom uložila žalované, že tak má učinit odvoláním Ing. M. T. z této funkce. Protože žalobkyně s těmito rozhodnutími nesouhlasila, podala u Městského soudu v Praze žalobu, která byla následně dne 27. 7. 2015 rozsudkem Městského soudu v Praze (č.j. 3 Af 39/2012-55) zamítnuta. V tomto soudním řízení, jakož i v následném kasačním řízení, se soudy zabývaly především otázkou posouzení předpokladů Ing. T. (zejména jeho důvěryhodnosti) pro výkon generálního ředitele pojišťovny. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 4. 2016, č. j. 8 As 123/2015-48, nejprve v obecné rovině nepřisvědčil pojišťovně, že se u osoby s účastí na řízení, včetně generálního ředitele, neposuzuje důvěryhodnost podle § 8 zákona o pojišťovnictví, a poté konkrétně uvedl, že *„kandidát na generálního ředitele nesplňoval požadavky § 38l odst. 1 obchodního zákoníku z důvodu svého působení v představenstvu společnosti Oleofin, a. s., a v dozorčí radě společnosti STZ, a. s., na jejichž majetek byl v rozhodné době (§ 38l odst. 2 a 3 obchodního zákoníku) prohlášen konkurs. Odstranění dané překážky bylo předmětem jednání mimořádné valné hromady pojišťovny dne 6. 1. 2012, neboť ji podle pojišťovny bylo možno zhojit postupem dle § 38l odst. 5 obchodního zákoníku. Nejvyšší správní soud tomuto názoru nepřisvědčil. Při posouzení uvedené otázky je stěžejní výklad § 8 odst. 1 písm. b) zákona o pojišťovnictví, který odkazuje na podmínky stanovené pro výkon funkce člena představenstva akciové společnosti. Tyto podmínky jsou upraveny právě v § 38l odst. 1 obchodního zákoníku. Ustanovení § 38l odst. 5 obchodního zákoníku, jehož se dovolává stěžovatelka, vymezuje předpoklady, za nichž lze od nedostatků ve volitelnosti do funkce člena představenstva akciové společnosti odhlédnout a za nichž je možno se vyhnout negativním důsledkům nesplnění podmínky volitelnosti podle § 38l odst. 1 obchodního zákoníku. Závěr o nemožnosti aplikovat § 38l odst. 5 obchodního zákoníku pro účely posouzení důvěryhodnosti fyzické osoby plyne především ze skutečnosti, že § 8 odst. 1 písm. b) zákona o pojišťovnictví odkazuje na podmínku volitelnosti upravenou v obchodním zákoníku, nikoliv však na možné způsoby odstranění překážky volitelnosti. Ustanovení § 38l odst. 5 obchodního zákoníku proto nelze při posouzení podmínky volitelnosti v rámci hodnocení důvěryhodnosti použít.“*

Již v rámci žaloby vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 3 Af 39/2012 namítala žalobkyně, že napadené rozhodnutí je nevykonatelné, k čemuž Nejvyšší správní soud konstatoval, že sice výrok, podle kterého měla pojišťovna provést změnu generálního ředitele jeho odvoláním, nebyl vhodným, neboť mohl být s ohledem na existenci odborného termínu s přesným významem zavádějící, přesto uzavřel, že povinnost provést změnu v osobě generálního ředitele podle § 95 odst. 1 a 2 zákona o pojišťovnictví žalovaná uložila správně; pochybením bylo pouze vyslovení konkrétního způsobu, jímž má k této změně dojít.

Oproti rozhodnutí ČNB ze dne 20. 7. 2012, č. j. 2012/6814/570 v napadeném rozhodnutí ze dne 4. 11. 2014, č. j. 2014/55706/570 uložila ČNB žalobkyni povinnost provést změnu v osobě generálního ředitele pojišťovny *tak, že Ing. M. T. nebude vykonávat funkci generálního ředitele společnosti MAXIMA pojišťovna.*

Soud dospěl k závěru, že v případě napadeného rozhodnutí žalovaná již nepochybila, a to nejen při uložení povinnosti provést změnu v osobě generálního ředitele podle § 95 odst. 1 a 2 zákona o pojišťovnictví, ale ani při formulaci způsobu, jímž má k této změně dojít.

S uvedeným bezprostředně souvisí námitka žalobkyně, kterou vytýká žalované, že nerespektovala ust. § 159a odst. 3 o.s.ř., dle něhož je výrok pravomocného rozsudku závazný pro účastníky řízení, popř. jiné osoby, a též pro všechny orgány.

Z výroku rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 6 (potvrzeného občanskoprávním senátem Městského soudu v Praze) jednoznačně vyplývá, že předmětem soudního přezkumu bylo posouzení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru ze dne 31. 8. 2012, kterou žalobkyně dala Ing. T., nikoli však splnění povinnosti žalobkyně provést změnu v osobě generálního ředitele pojišťovny *tak, že Ing. M. T. nebude vykonávat funkci generálního ředitele společnosti MAXIMA pojišťovna* (z důvodů uvedených v rozhodnutí ČNB).

Soud dospěl k závěru, že žalovaná nemohla vydáním napadeného rozhodnutí porušit ust. § 159a odst. 3 o.s.ř., neboť výrok pravomocného rozsudku (v daném případě v civilním soudním řízení), který je závazný též pro všechny orgány, není v rozporu s napadenými rozhodnutími. Dle soudu nelze pochybovat o tom, že ve výroku rozhodnutí uvedený způsob, jímž má k požadované změně dojít, nelze ztotožnit s podáním výpovědi Ing. T. z pracovního poměru, ke které žalovaná přistoupila dne 31. 8. 2012. Naopak žalobkyni bylo způsobem uvedeným v prvostupňovém rozhodnutí umožněno (mimo jiné) pokračovat v pracovním poměru se jmenovaným, pouze s omezením, že nebude vykonávat funkci generálního ředitele společnosti MAXIMA pojišťovna. Žalobkyně měla možnost volby, jakým způsobem povinnost, která jí byla žalovanou uložena, naplní. Ze skutečnosti, že žalobkyně přistoupila k podání výpovědi z pracovního poměru ze dne 31.8. 2012, však nelze dovodit, že by tímto úkonem vyčerpala množinu možností, která z výroku napadeného rozhodnutí vyplývá. Jinými slovy, výpověď z pracovního poměru ze dne 31.8. 2012 byla volbou žalobkyně, která z množiny možností vyplývající z výroku rozhodnutí, zvolila právě ukončení pracovního poměru se jmenovaným formou výpovědi.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalované žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 11.dubna 2017

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Hrůzová, DiS.